

Гого слѣзе гологлавъ. Подири шапката си да я сложи на глава, но не я намѣри. Не помнѣше, че бѣше я забравилъ, окачена на храста въ горичката при лѣтовището.

Кунка бѣше раздрала престилката си, когато се бѣше катерила на едно дърво, и сега се срамуваше да я опаше.

Отъ отобуситѣ слѣзоха всички деца. Веселъ шумъ изпълни улицата. Дѣдо Дудулъ помагаше на всички да си снематъ и прибератъ багажа.

— Внимавайте! Хемъ де не забравите нѣщо! — викаше той и снемаше кувари, вързопи, кошници и денкове.

Голѣма радостъ, здравина и сила бликаше отъ изгорѣлитѣ и зарумѣли лица на децата.

— Колко много сж се промѣнили децата! — рече пакъ врабчето.

— Благословено нѣщо е да пжтувашъ и да поживѣешъ на планината или при морето! — отвърна ластовичката.

Децата се наредиха, запѣха пѣсень и нетърпеливо чакаха да снематъ последнитѣ нѣща отъ отобуситѣ.

— Ехъ, иде день, когато и ние ще тръгнемъ на югъ! — каза ластовичката и всички ластовички отъ стрѣхата радостно се обадиха.

Сивичкото врабче нищо не отвърна. То мълчеше на-тжжено. Съ него мълчаха и всички други врабчета.

— Сега всички мирно и тихо ще се разотидете у дома си! — рече учителътъ-водачъ. — А следъ нѣколко дни ще се видимъ пакъ въ училището!

— До виждане! До виждане! — викаха децата, махаха ръце, шапки, полски букети и се разпръснаха.

Ив. Карановски